

HÜTELEN VOLTÁL

Hütelen voltál, légy hü, mint a nép
a szabadsághoz, vértedz föl magad.
Előre mérd ki szíved ütemét,
kristályosodjon ki a gondolat.

Tudd mit csinálsz, érezd, szeretni jó,
ha úgy szeretsz, mint foszlós kenyeret.
A mosolyod most oly vidámító
hogy átfordítja régi kedvemet.

Nem kötlek, minden szó újabb csomó,
akarom te határozz, mondd ki hát,
hogy hü leszel, hü, mint télhez a hó,
s az emberekhez a való világ.

Beszélj s légy hozzám jó, mert érdemes,
alakítsd sorsod s benned alakul
az új világ új arca. Így szeress
s nem élek benned visszhangtalanul.

TAKÁCS TIBOR

GYÖZELMI ÜNNEPSÉG

Egy nagy család a nép, s kedve úgy buzog,
hogy nótákkal telnek meg az utcák.
Fénylő szemek és tűz-szín zászlósorok
hirdetik büszkén, s szétsugározzák
az ország ünnepét falun, városon,
s mint tiszta gyermekszem, anyján pihen
müllő szembogár, gondos Pártomon,
mely átöleli győztes nemzetem.

Egy nagy család a nép, s kik szót emelnek
most, úgy forrtak hozzánk, mint részek az
egészhez, mint bőséghez harcős tervek,
melyekben munkánk életet fakaszt.
Dübörgő áradat e nép, amely itt
győzve ünnepel, s ez történelem,
mely előre mutat új századokig,
s népek barátja lesz az értelem.

olyan barát, amely minden tettünkben,
csavarrhúzásban, üllön, asztalon.
szóban, ékekésben és szerelmünkben
ott ragyog, mint a munkásmozgalom.
Oly erős, hatalmas ajkunkon a dal!
hiszen szabadon választott a nép,
mert hidat, iskolát és gyárat-akar,
s traktor zúgja a búza énekét.

Történelem most itt az arcok tüze,
 s egy zászlótartó kezét figyel-szemem...
 olyan ismerős... ez Kedvesem keze,
 az szorít ilyen erőteljesen...
 selyem, vörös zászló kócolja haját,
 s hangja beolvad a tapsviharba,
 amint Vigh Istvánnét, a szövőmunkást,
 s Bodor Károlyt, a kubikost avatja
 képviselőjévé szülővárosom,
 Szeged...

LÓDI FERENC

AZ UTCÁK ÉS TEREK...

Az utcák és terek
 boldog gyereksereg
 hangját visszhangozzák,
 s szívembe fénylenek
 az üde arcocskák,
 s mint merész fényjelek,
 esacska, zsongó beszéd
 tör ajkukról elő,
 s száz apró kis marék
 homokból gyúrja ki
 a nagyok terveit.

Homokból iskolák,
 nagy gyárok és tanyák
 képe bontakozik
 elő, s kemény tusát
 vívnek szerszámaik,
 s szuszognak akkorát,
 míg a vizes homok
 szilárdan összeáll;
 kócos hajuk lobog
 és piros arcukra
 a napfény rácsorog.

Boldog munkás-anyák
 blúzt kötnek és ruhát
 a parki padokon,
 s szemük, oly messzi lát,
 a gyermekarcokon
 pihen, suhan tovább,
 s hangjuk, mint méz, pereg:
 „gyertek uzsonnázni,
 gyertek csak gyerekek“,
 s kenyérszag tölti be
 a gyermekkerteket.

LÓDI FERENC